

Çek Yalnızlığın Perdesini

– S. Yetgin · 12 Eylül 2014

Rüzgârın gücü yetseydi papatya yapraklarını yolmaya
Utanırdı sert esişinden ve saklanırdı aynaların sırlarına
Hiçbir el ana eli gibi sallamaz hayatın ve aşkın beşiğini
Eski fikirler yeni düşleri çeker bu yüzden derinliklerden
Yeniler utançlı bir sessizlik olur, susar dilinde şarkılar
Geçip gider günler, bir kız uzaklara bakarak gözyaşı döker

Eskimiş kış masalları sofalarda, tencerelerde aşk kaynıyor
Saçaklı kışlar var pencereimde, anlamlar gerçeği sarmıyor
Islak toprak kokusu genzimde, yağmur düşlerimi ıslatıyor
Unuttum ilkyaz sevinçlerini, mevsimler sensizse geçmiyor
Sitemle bakma gözlerime, aşk özleminin kaydı silinmiyor
Çek yalnızlığın perdesini, hüznün gemileri beni bekliyor

Bırakıp ardında bir şarkıyla beni, şimdi bir başıma
Yürüyorsun sessizliği boğacak olan kara gecelere
Buğulu gözlerinde sitem, kulağımda 'yağmur yağsa'
Bitti gidişinle tüm sözler, varlığın ödüldür ruhuma
Kırarsam seni, bağışla beni, şaşkınlığıma ver emi
Yaşam bütün kavisleri kazanmaya çizmiş gül yüreğim
Sen yine de asla kaybolmayan tebessümlerle boğ beni
Olmasın gözlerinde pişmanlığın izleri, batırırım gemileri
Yönümü sana, aşka döndüm, uzat bana çocuk ellerini

Selahattin YETGİN